F 482
J.c. 3138.

X. ÉVFOLYAM. I. SZÁM. 1935 SZEPTEMBER HÓ.

MAGYAR TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA.

Szerkesztőbizottsági tagok:

Baja	* * *
Baja	* * *
Budapest I. ker. .	Lója György V. éves
Budapest II. ker. .	Ványi Ilona V. éves
Budapest VI. ker. .	* * *
Budapest IX. ker. .	* * *
Debrecen . . .	* * *
Debrecen	Pinkóczy Károly V. éves
Dombóvár	* * *
Eger	Varga Ilona IV. éves
Eger	Kamarás Dezső V. éves
Esztergom . . .	Kerekes László V. éves
Győr	Derzsi Vilmos V. éves
Jászberény . . .	* * *
Kalocsa	* * *
Kalocsa	Zentai Mátyás V. éves
Kiskunfélegyháza .	Kátai József IV. éves
Kőszeg	* * *
Kőszeg	* * *
Nagykőrös . . .	* * *
Nyiregyháza . . .	* * *
Nyiregyháza . . .	* * *
Pápa	* * *
Pécs	Matisa József V. éves
Sárospatak . . .	Békés Géza IV. éves
Sopron	Pfeil Éva V. éves
Szeged	* * *
Szeged	* * *
Székesfehérvár . .	Wágner Karolin V. éves
Veszprém . . .	* * *
Zalaegerszeg . .	* * *

1393. 1943.
F482
Ny947

Kérjük a többi intézeteket is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb sziveskedjenek beküldeni.

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

SZEGEDI UJ NEMZEDÉK Lapv. RT. Felelős üzemvezető: Arady Lajos.

X. évfolyam. 1. szám. 1935 szeptember hó

MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS: EGÉSZ ÉVRE 2·— P. EGY SZÁM 20 FILL.	SZERKESZTŐ: RIGÓ ALAJOS	SZERKESZTŐSÉG: KIR. KATHOLIKUS TANITÓKÉPZŐ INT. UJSZEGED.

TIZEDIK ÉVFOLYAMUNK

vezércikkének egy kedves levelet teszünk:

Mélyentisztelt Szerkesztő Ur!

Most, hogy a Magyar Tanítójelöltek Lapja alapításának 10. évfordulóját ünnepli, úgy hiszem, igen sok levél keresi fel Szerkesztő Urat. A tanítójelöltek táborának tehetségesebb tagjai talán még versben is köszöntik kedves Lapunkat.

Bocsánatot kérek tehát Szerkesztő Urtól, hogy zavarom levelemmel! Egy újabb, szebb (és adja Isten: boldogabb!) tiz esztendő hajnalán szeretném megköszönni azt, amit eddig nékünk a Tanítójelöltek Lapja nyujtott, — mert igazán a miénk volt, mindig mellettünk állt és minden idegen segítség nélkül önmagát adta nekünk! Ha néha csak pár percre is, — megfeledkezünk erről, már nagy hálátlanság részünkről. Hiszen a madárfiókák itt kaptak szárnyat, pelyhes, meleg fészket! Annál melegebb volt ez a fészek, mert éreztük, hogy izig vérig, a maga teljes egészében a mienk! Elmondhattuk róla Sik Sándorral: „Te vagy a fészek: puha vagy édes és meleg... És te vagy az anyamadár és én vagyok pelyhes fiókád.“

Itthon ha ismerőseim kezükbe vették a Lapot, azt mondták: Valahogy árad belőle a jövendő tanítók üde, harmatos, szeretetteltelteljes lelkülete; olyan ez a lélek, mint a liliom illata: oltáron és a család asztalán egyformán szép és elbüvölő! Ó igen, éreztem, hogy igazuk van és büszke voltam arra, hogy tanítónőjelölt vagyok!

Köszöntöm a Tanítójelöltek Lapját a 10. évfordulón; köszöntöm a Hamupipőke Testvérek, — mindannyiunk — nevében.

Mindannyian tudjuk és érezzük, hogy amilyen küzdelmes volt az első 10 esztendő, annyi áldás kiséri a Lap munkáját ezután! Ez az első évtized volt a próbaidő és mindnyájan büszke örömmel mondhatjuk, a Magyar Tanítójelöltek Lapja megállotta helyét minden időben. A tíz hosszú év fáradságos munkája volt a tőke, amely busás kamatot hoz!

A jó Isten áldását kéri Szerkesztő úr és a Magyar Tanítójelöltek Lapja további munkájára *hálás tisztelettel GERLEI MÁRIA*

Igen! Mindenkiě akarunk lenni! Büszkék vagyunk lapunkra s annak lelkes irógárdájára és buzgó olvasótáborára. Jöjjetek a jubileumi évben még többen hozzánk!

Nyiltlevél egy kicsike lányhoz

Merényi Húgó Eger

Eger, 1935. szeptember hó.

Kedves Kislány!

Nem tudom, hogy mi a neve, hogy hívják, Sárika, Böske, Mici, Annuska, vagy talán Lenke? Mindegy! És látja mégis milyen vakmerő vagyok. Levelet írok Magához. Igaz, hogy ez nem is olyan igazándi levél, mert hiszen már a megszólítás se' jó. Úgy kellene azt, hogy: „Édes egyetlen kicsi kis Baba." Vagy legalább is ilyenképen, ugye? No nem baj, én ehhez nem értek. Azért ez is levél. Ugorja át ezt. Csak itt kezdje.

Magát kislány most Anyuka beiratta a képzőbe. Esztergomba, Kalocsára, Egerbe, vagy akárhova, aztán megcsókolta a homlokát, aztán az arcát, aztán megint a homlokát: „Jó légy kislányom, vigyázz magadra." Vallja be egy könnyecske buggyant ki a szeméből és nagyon szeretett volna sírni. Hangosan. De Maga már nagylány, nem szabad. És mikor Anyuka végleg eltünt a szeme elől, nagyon idegennek érezte magát és nagyon árvának. Tudom. Ezzel mindannyian úgy voltunk kislány, hígyje el. És nem szégyen az se, hogy még egy hét múlva is sírdogálni fog este. Maguk lányok, sírdogálnak, mi földhöz csaptuk a könyveinket. (Én is 6 évvel ezelőtt) Így van ez kicsi.

Most már képzős. Ez egészen más. Olyan komoly. Nem IV. b. oszt. tan., hanem: tanítójelölt. Már magázzák az embert. A gyakorlósok pedig azt mondják: kisasszony. Először kicsit nevetni kell ezen, mert eszébe jut a baba, ami otthon maradt és amit még nem is olyan régen olyan jól esett öltöztetni, bepólyázni, meg levetkőztetni. (Most már az is a padlásra került.)

Maga nem is otthon lakik, hanem messze, 50, 80, 120 vagy kitudja hány kilóméterre a meleg, anyacsókos kis háztól, ahol esténként olyan szépen ömlik el a lámpa aranya, és ahol olyan szépeket lehetett álmodni a puha ágyban, aranyoshintókról, várkastélyokról és daliás királyfiakról, akárcsak a mesekönyvekben. Nem messze pedig a kiságyban Öcsi szuszogott édesen.

Mondja Kislány? Nem gondolt Maga még soha arra, hogy milyen jó volt a Nagymamának? A mi drága fehérhajú Nagymamánknak? Ilyen idős korában még játszott, — amit Magának már nem szabad — aztán varrta a stafirungot — amit Magának még nem szabad — és sorba berakta őket a leven-

dulaszagú szekrénybe és közben sokat nézett maga elé és mosolygott és várta a királyfit . . .

És Maga, kicsi, már az életre készül.

Olyan álmatagok, olyan félénk, szép kis szentek Maguk, hogy mi — öreg ősdiákok — alig merünk a szemükbe nézni. Maguknak még Anyuka lábánál kellene ülni és mesét hallgatni, míg ő a kisfodros ruhákat varrja Maguknak.

És Maguk már az életre készülnek.

No de nem baj! Bele kell törődnünk Testvérke, hogy a mi világunk más! Mi nem a mesékből élünk. Nekünk már dolgoznunk kell és nem álmodozni. Igen, azokkal a fehér, meleg, puha kis kezekkel nemcsak zongorázni tanul meg, hanem dolgozni is. És nemcsak simogatni fog az a kis rózsaszirom keze, hanem néha majd ökölbe szorul. Ezt is megtanulja. És olyankor mindig lefelé hullanak a könnyei. Nem látja majd senki. Hát elindult kislány. Átlépett a küszöbön Testvérke! Tudom, tele igyekvéssel, ambicióval nagy-nagy akarásokkal, amik felfelé emelnek valami csodálatos jákoblétrán, Isten és a csillagok felé. Tele különös vágyakkal, ábrándokkal. Ugye igazam van? Ne tagadja kicsi. Maga már üres óráiban sokszor néz el a könyve felett valahova, messzire. Ne tagadja, ilyenkor valami mesebeli, hattyúlábon forgó vár épül fel, csudálkozó, nagy szemei előtt: ez az iskola, és mellette az a virágos, muskátlis, kis csoda, az álmai-álma: a tanítói lakás. Hát ez az kislány. Amit Maguknak nem szabad: csodákat várni. Kicsi lány nagyon-nagyon kérem. Ha nem akar csalódni. Higgye el a tanítói lakás nem ilyen. A vakolat hull róla, virágok nem nőnek körülötte. Minket így vár az Élet.

És mikor kint lesz már az — Életben, akkor azok a drága kis gyerekek! Szereti őket ugye? Rajong értük. Hisz' tudom. aranyos kis csöpségek. Édes csókolnivaló, szőke, barna, pufók, rózsásképű apróságok. Az élet dalol bennük és a győzelmes, diadalmas jövő. Elhiszem, hogy szereti őket. De kislány, járt-e már elhagyatott kis tanyákon? Látta azokat a félénk, mosolytalan, sápadt kis öregeket? Tarisznyával a meggörnyedt kis hátukon és benne a „mindennapi kenyér" — a mindennapi gond. Amint reggel iskolába jönnek olyan csendben, mint az alvajárók! Látta őket?

Látja, ők azok a „gyermeki arccal búbánatos" kis „szenvedők," akikről olyan meghatóan írt Gárdonyi. (Ezt a verset feltétlenül tanulja meg.) Ezeket kell szeretnie!

És mondja Kislány, meg tudná csókolni, meg tudná ölelni őket? Igen? Akkor Magát öt év múlva tárt karokkal várja az Élet.

Aztán, Kislány, a falut is meg kell szeretnie. De ne megint azt a mesebelit, ami csak az olvasókönyvekben van meg. A bogárhátú, fehérfalú, muskátlis kis házakat, ahol virágosak

a kertek, gyümölcstől görnyednek a fák. És az emberek? Derűs, barnaarcú, barátságos emberek. Nem Kislány. Ezt megint nem művészet szeretni.

Hanem szeresse a virágtalan kertű, kidült, bedült házakat, ahol ha belép le kell hajtani a fejét, a szük alacsony ajtón. A félhomályban, komoly és komor emberek gubbasztanak, akik már nagyon régóta várnak egy új és nagy Messiást a magyar tanítóban. És ne csodálkozzék, ha bizalmatlanok. Rajtuk már annyian meggazdagodtak és ők még mindig olyan siralmasan koldusok.

Ezt a falut tudja szeretni?

Ahol nem az a fontos, hogy lesz-e olyan ruhám, mint a főjegyzőnének, halványkék pelerinnel, hanem az a fontos, hogy elvigyem a szívemet, a muzsikáló, bolond, fiatal szívemet és megmutassam nekik: „Látjátok?! Ez a szív értetek és ezért a faluért dobog."

Így lesz Kislány? Maga lesz a legboldogabb ezen a szomorú világon. Mert ez a művészetek művészete: azokat szeretni, akiket senki sem szeret, és azokért küzdeni, akikről mindenki megfeledkezik, a magyar faluért és az elfelejtett magyar gyermekekért.

Belátom, rossz fiu vagyok. Hiszen vígasztalni, bátorítani kellett volna magát ezen az új úton. Messze hamvas falvak képét festeni, derűs, lombos erdőket varázsolni a sívár egyhangú pusztába, a délibáb dolga. Én így látom. Talán csak érzem, de higgye el — ilyen az élet.

Vagy legalább is — Testvérke — nagyon hasonlít hozzá.

(Sok szeretettel írta egy kislányhoz, és minden kislánynak, akik most lépnek át a küszöbön és most indulnak el, hogy majd magukra vállaljanak sok örömet, — de még több szenvedést.)

. . . És halk dalokkal van tele

Pinkóczy Károly, Debrecen

A nótafám a könnyek fája;
Mosolyt ritkán találsz csak rajta;
Bánatbimbókkal van tele.

Az ajkam égő csókok ajka;
A csókom olyan gyász-csók fajta;
Szomorúsággal van tele.

A karom ölelések karja;
Olyan bús tollforgató fajta;
És remegéssel van tele.

A szívem dalok koporsója;
El nem sirt dalok altatója;
Bús szerelemmel van tele.

Az egész lényem nagy lemondás;
Könnyes, szomorú rím-kacagás;
És halk dalokkal van tele.

Jancsinak kalapot vesznek

Élmény.

Horváth Matild II. éves, Sopron

Heti-vásár volt Csornán. Megkértem szüleimet, hogy elmehessek. Olyan érdekes jelenet egy vásár lezajlása.

Kiballagtam az állomásra. Utközben találkoztam Tóth Jancsival, meg az édesanyjával. Fürgén szedte lábait Jancsi. Nagy öröm ült az arcán. Nem is kellett megkérdezni, hogy minek örül, mindjárt kezdte mondani.

— Mit gondol a kisasszony, miért visznek engem a vásárra?

— El sem tudom gondolni Jancsikám!

— Tudja kisasszony, ma nekem szép, pörge kalapot vesznek, árvalányhajjal.

Persze, csodálkoztam, hogy milyen jó Jancsinak, milyen szép kalapot kap, hogy nekem nem vesz olyat senki. Szegény kisfiú mindjárt kezdte kérlelni az édesanyját, hogy ha marad pénzük, nekem is vegyenek pörgekalapot. Megköszöntem a kisfiú jóságát.

Eközben megérkezett fekete-füstös vonatunk és felszálltunk. Hamar oda is értünk. Jancsinak, persze legelső volt, hogy a kalapot megláthassa. Futni akart. Alig lehetett visszatartani.

Bementünk egy nagy üzletbe. Jancsinak tátva maradt a szája, mikor a sok kalapot és sapkát meglátta az üzletben.

— Hányat vesz édesanyám? — kérdezte.

Nem állhattuk meg, hogy ne nevessünk. A csacska kis fiú azt hitte, most ahányat lát az édesanyja, mind megveszi. A sok közül alig akadt olyan, amilyen Jancsi édesanyjának kellett volna. Végre egy volt, az meg olyan drága volt, hogy Jancsi édesanyja nem vette meg. Sirva fakadt Jancsi, de hamarosan felderült az arca, mert egy kalapos sátorhoz közeledtünk, de mennél közelebb értünk, láttuk, hogy nem egy, hanem 4—5 volt egymás mellett.

Betértünk az elsőbe. Igen helyes kis kalapok voltak. Ki is választottuk Jancsinak a legszebbet és bele egy csomó árvalányhajat. Mindjárt meg is próbálta. Jól állt kis buksiján a pörgekalap. Nem is lehetett azt a fejéről levenni, amig este haza nem értünk. Boldogan mutogatta társainak. Másnap abban ment iskolába.

Az én Jancsim a nagy örömben egészen megfeledkezett, hogy nekem is akart venni pörgekalapot.

Ha elfáradtál a tanulásban, felüdíti lelked a Tanítójelöltek Lapja.
Tanítójelölt testvérem! Veled, vagy nélküled?!

Tavaszi mese

Lukácsy Livia, Sopron

Végre elolvadt a földet borító hótakaró s Napsugárka-tündér diadalmas tekintettel mosolyog le a földre. Végre sikerült győzedelmeskednie a konok Télapón, aki váltig mondogatta, hogy ez egyszer nem engedi át a helyet Napsugárkának.

Most mégis, — zúgolódva bár, — de el kell távoznia, mert Napsugárkával együtt minden ellene esküdött. Még a virágok is! Pedig azok hogy féltek tőle, mikor a mult ősz végén megérkezett. Most meg, — legelőször a hóvirág, — dacosan dugta elő fejecskéjét a piszkosszinű hótakaró alól. Bátran nézett szemközt Télapóval, s kacagva rázta meg csengetyűjét: Télapó búcsúzik, itt a tavasz! Nosza több sem kellett a kis ibolyának! Mikor meghallotta hóvirág csengetését, hamar felvette sötétkék, illatos ruhácskáját, s szerényen megjelent a bokrok alatt. Napsugárka huncutul reámosolygott, mire ő szégyenlősen hajtotta le fejecskéjét s még inkább behúzódott a bokrok mélyébe. Lassankint azután előbújtak a többiek is. Hóvirág bágyadtan mosolygott feléjük, mégegyszer hosszan csengetett, aztán fáradtan konyult le fejecskéje, hogy a következő tavasszal megint ő legyen az első, az ébredő kis virágok között.

Napsugárka ezalatt megindult hóditó útjára. Először körülnézett, hogy vajjon merre vegye útját? Aztán gyors mozdulattal lesiklott az azurkék égboltról s a mező felé tartott. Felcsókolta a még szunnyadó kis virágokat. Egymásután ébredeztek a kökörcsin, gólyahír, meg a kankalin. Az erdőszélen a boglárka ragyogtatta aranyszínű szirmait s bájosan mosolygott rá a mellette elsuhanó Napsugárkára. Ez egy szempillantás alatt eltünt az erdő fái között, megcírogatta a fűzfa ezüstfehér barkáit, végigsímított a fákon s lágyan suttogta: hajtsatok, rügyezzetek! Borítsátok be a földet levéllel, virággal! Elég volt a hóból, most már virágtakaró kell! A fák nagyot nyújtózkodtak és elkezdték bontogatni duzzadt rügyeiket. Napsugárka pedig tovább libegett a kis falu felé. Ellátogatott minden kertbe, bemosolygott minden kis virágos ablakon. Mindenki örömmel fogadta, a növények ébredeztek, sápadt gyermekarcok kipirultak. Csak egy kis arc nem derült fel az ő mosolyára. Ott a falu végén, egy düledező, roskadozó viskóban. A kis szobában, szegényes ágyon feküdt egy sápadt gyermek, szeme le volt hunyva s nem nézett fel akkor sem, amikor ő megjelent a muskátlis ablaknál. Ez szeget ütött Napsugárka fejébe. Vajjon az a kis gyermek miért nem örült megérkezésének? Vagy talán nem vette észre? Visszaröppent a kis ablakhoz. Óvatosan

bekukucskált, bevilágította a kis szobát. A gyermek éppen akkor nyitotta fel sötét szempilláit. Hirtelen felült, s vézna kezeivel tapsolva felkiálltott: Anyácskám nézd, kisütött a napsugár!

Egy szomorú asszonyka jött be s a gyermeket megsímogatva kérdezte: Kértél valamit, Mariska? A leányka bágyadtan esett vissza párnáira s halkan ismételte: Ott kinn olyan szépen süt a nap. Az asszony az ablakhoz ment, kinyitotta.

Napsugárka most besurrant a szobácskába, szétterítette aranyos palástját az ágyon, jóleső meleggel vette azt körül, aztán leült a kis leány párnájárá, megsímogatta sötét, göndör fürtjeit, vékony arcocskáját és lágyan a fülébe súgta: Eljöttem hozzád, hogy mosolyt csaljak az arcodra. Mondd, miért vagy olyan szomorú? Mert beteg vagyok, — felelte a gyermek. Mindig itt kell feküdnöm az ágyban, sohasem mehetek játszani a Bözsikével, meg a Palikával. Hát azok kik? — kérdezte Napsugárka. Itt laknak mellettünk, mindig együtt játszottunk akkor régen, amikor még én nem voltam beteg. Most olyan egyedül vagyok és mindig keserű orvosságokat ad a doktorbácsi, — mesélte szomorúan a kisleány. Tudod mit kis Mariska? Én majd mindennap eljövök hozzád! Mesélek neked és játszom veled, — csacsogta édesen napsugárka. Elbújok és te meg keresel. Jó lesz? Nagyon jó lesz! És mindennap eljössz? Tudod Napsugárka, Bözsike és Palika is eljött mindennap, de most ott kint játszanak, mert jó idő van. Én mindennap itt leszek nálad, Mariska, és mikor majd meggyógyultál, mind a ketten kimegyünk a rétre, virágot szedünk és versenyt repkedünk a pillangóval. Ugy-e, jó lesz? — Napsugárka édes mesét suttogott a kis betegnek, aki összekulcsolt kézzel hallgatta és lassan elszunnyadt. Álmában kipirult az arca és bájosan mosolygott. Bizonyosan Napsugárkával álmodott a virágos rétről, tarka pillangóról.

Napsugárka megtartotta a szavát. Mindennap eljött a kis Mariskához, sokat mesélt neki, együtt játszottak, hancúroztak egész nap. Lassankint aztán megszínesedett a beteg leányka fonnyadt arcocskája, boldogan ragyogott a szeme. Eszébe sem jutott már, hogy ő beteg De hiszen nem is volt a régi sápadt, szomorú kisgyermek. Egy szép napon elhagyhatta az ágyat s Napsugárkával kimehetett a vadvirágos rétre, az aranyszárnyu pillangókkal versenytrepkedni.

Kalászének

Gerlei Mária, Budapest

Testvérek! Én is kalász vagyok
S kenyér leszek majd: óriás Titok!
Érlelnek komoly, szépséges mesék:
Hosszú sorokba szántott fájdalombarázdák,
Melyeket húztak komor, nagy ekék!

Az érlelő mesék aranyos zuhatagja
Szűz napsugárként csillog arcomon
S földanyám ajka visszacsókol rája,
Mint holdsugár az éjben fodrozó tavon!

És dalba kezdek minden áldott hajnalon!..
Minden kalászszív sorsát elmesélem:
A hangom suttog... Búzavirág-kéken
Ránkmosolyog, ránkkacag az ég:
Napsugárhangon, kalászszívekből szállnak a mesék!

Mert mese a Lét és mese az óriás Titok:
Az élő valóság égő csipkebokra!
(Úgy gondolunk rá, mint az angyalokra!)

Sugármelegtől megérett fejünk egyszer learatják:
Őrölnek, gyúrnak,
Hogy majd az Úrnak
Szolgálhatjuk szent akaratját!

Szívünk az Ostya titkát hordja akkor,
Mint Mirjam imádta méhében fogant Magzatát,
Lelkünk belesemmisül az áldozatba,
Hogy méltó legyen fogadni Krisztusát!
Az oltár halkan zendülő imája,
Ahogy a csengő hangján az égig dalol,
Belezokog a mélységes Csodába:
Jézus vérző teste az Ostyára hajol
És belecsókolja szent alázatát
Az áldozat örök misztériumába!

Akkor már nem vagyok kalász többé,
Hanem az Isten titokfátyla csak,
S az én ajkamon a mindenség sóhajtja Feléje
Porbahullón szent imádatát!

Az üvöltő dervis

és más hangulatképek a való életből: anno 1935.

— *Trojka* —

Mint már fentebb jeleztem eme szívfacsaró sorok tartalma, melynek célja az olvasóban lelkigyönyörűséget kelteni, az üdvnek ezerkilencszázharmincötödik esztendejéből való. Nagyboldogasszony havának 25-ik napjában vagyunk, amikor kamarapajtásaim egyikének eszébejut, hogy a szomszéd községben búcsú van. Mint villám csapott meg bennünket a gondolat: mi is ott leszünk! Bennem, mint afféle városi gyerekben annál is inkább tombolt a menniakarás, mert már sokat hallottam, de még sohasem láttam emez épületes ténykedések lefolyását.

Röviden: távirati gyorsasággal robogtunk haza, onnan pedig hasonló sebességgel igyekeztünk az állomásra, hogy a legelső vonattal indulhassunk. A transcucaliai express — mert ezzel indultunk — gondolatsebességgel (óránként cca 1.500,000 cm.) száguldott velünk célunk felé. Ama bizonyos község állomásán már díszes közönség várta az érkező „mélyen tisztelt kedves vendégeket." Gőzparipánk utolsó pöffenése után egetverő üdvrivalgás közepette fölharsant a dobosok, kürtösök és más hasonló szerzetbéli hangászok ünnepi dala, nekünk pedig együttesen és külön-külön is a keblünkre borult e község szülötte, kedves osztálytársunk: Janika és két bájos húga, azaz hogy nem, ők nem borultak, ők csak szívből üdvözöltek, tehát két bájos húga Katika és Babika.

Eme szívbéli fogadtatás után valóságos diadalmenetben vonultunk be a község ünnepi színt öltött főutcáján, ki-ki a saját helyére-kedvére. A mi kis hatos csoportunk természetesen szeretett osztálytársunk lakhelye felé tartott. Első és egyetlen ténykedésünk volt tiszteletünket tenni a ház úrnőjénél és a kíváncsiságtól üldözve már is indultunk a tettek színhelyére.

A látni és hallani-akarás fúriái körülbelül már vagy öt perce marcangolták bensőmet, amikor kebelbarátom, Janika, ama szerény megjegyzést bátorkodott tenni, hogy megérkeztünk. Értvén alatta, hogy a búcsú színhelyén vagyunk. Látószerveim erősebb működésre ösztökéltem, azonban az említett szerveimnek, még a maximális teljesítőképességük kifejtése után sem sikerült egyebet észlelniök, mint egy áthatolhatatlannak látszó, hatalmas szürke köd (?) gomolyagot. A levegő rezgéseit fölfogó és továbbító érzékszervemnek azonban annál több dolga akadt. A titokzatos ködgomolyagból az emberi hangnak, rézhangszereknek, hegedűknek, vásári árusok éne-

kének, szilaj legények kurjongatásának valami leírhatatlan vegyülete hallatszott ki. Kisebb haditanács után, hogy bemerészkedjünk-e lépni ebbe a földi másvilágba — hatunk közül négy férfi lévén — a cselekvésre szántuk rá magunkat. Nehogy elveszítsük egymást a nagy forgatagban, kéz a kézben, beléptünk a sejtelmes ködburokba.

Az első benyomások, amelyek az emlékezetem szerint rám hatottak, a következők voltak:

Szemem és szám a belépéskor önkénytelenül becsuktam, azonban amikor kis idő mulva e szervek egyikét kénytelen voltam légvétel miatt kinyitni, a fejemen található többi nyilások is kitárultak a hatások fölfogására. Szemem mindjobban megszokta azt a balladai homályt, amit az eddigi ködnek emlegetett gomolyag okozott. Íze után ítélve (ugyanis kénytelen voltam megízlelni) arra jöttem rá, hogy nem egyéb, mint az édes anyaföldnek porhanyós felületéről a lábunk által levegőbe irányított porszemek tetemes mennyisége.

A továbbiakban azután Bábel zűrzavarát élvezhettük átírva: anno 1935.

Az egyik sor sátorban a vásári csecsebecséknek, oppardon, búcsúi emlékajándékoknak halmazát kínálgatták megvesztegető szìvességgel, és mint ők mondották: potom pénzen, örmény és kevésbbé örmény vásári árusok. Egy sátorutcával arrébb különféle „idenézz, törökméz"-fajta csemegecikkeket fogyasztottak egymással versenyezve a Dunántúl egyes vidékein „pusztuljká"-nak, jó Alföldünkön ellenben csak „légy"-nek nevezett „szárnyasok" és a nagyérdemű közönség.

Az ünnepi hangulatot igen szépen domborította ki az a fülizgató zenei (?) élmény, amiről még mindig nem tudtam, hogy honnan jön.

Ismét tovább igyekeztünk egy „bouleward"-dal, de ezen igyekezetünk ellentétes törekvésű honfitársaink buzgalma miatt csak kemény kézi-munka árán mehetett át a megvalósulás stádiumába. Mi azt hittük, hogy amit itt látunk, az már a "búcsúsok" jókedvének a csimborasszoja, pedig csak később tudtuk meg, hogy nem föltétlen!

Az egyik sátor alatt széles asztaloknál szélesképű, még szélesebb kedvü legények adták ki minden szívbéli örömüket és bánatukat szívfacsaró melódiák közepette. E mellett tomboltak, kiabáltak, ugráltak, táncoltak. Az egyik asztal két végén „nincs a teremtésben vesztes, csak én" szép mondást allegorizáló két féllábon álló és hegedülő szurtosképü more tartotta az asztal igen kétes egyensúlyát. Sem őket, sem pedig nemes munkájuk élvezőit legkevésbé sem zavarta a közvetlen közelükben harsogó, körülbelül 9 (kilenc) „zenekar" nem éppen csendes működése.

Mielőtt azonban e zenevirtuozokat közelebbről is meg-

szemlélhettük volna, meglepetéssel vegyes csodálkozással kellett szemlélnünk a repülő „hajósok“ bravuros bátorságát. Ezeken a köznapiasan csak hajóhintának nevezett szórakozási eszközökön egynémely haláltmegvető atyánkfia az óriáskörből legtöbbször megfutotta 359°-ot. A hiányzó 1°-ot is csak a hinta szerkezetének akadályozása miatt nem tudta megcsinálni. Ha sikerül, talán „nagy halál“ lett volna belőle.

Azonban az ár hamarosan innen is továbbsodort bennünket és mi egyik ámulatból a másik bámulatba estünk. Belekerültünk a tomboló jókedv középpontjába. Előttünk, mögöttünk, mellettünk, fölöttünk sürgött, forgott, kavargott és száguldott az élet, a jókedv — és a zürzavar. Balfelől valóságos csatazajt idéztek elő az alkalmi lövészek, akik egymás után lövöldözték le a bádogból készült különböző exotikus fenevadakat, mint házinyúl, elefánt, vadkacsa, szarvas és más efféle. Tőszomszédságukban a „műfényképészek“ raja igyekezett pácienseit repülőgéppel, autóval, sőt léghajóval a háttérben megörökíteni. Ez volt a balunkon. De mi volt jobbfelől? . . . Kilenc „ringispil“ zsúfolásig megtömve forgatta és repítette a naptól, bortól, jókedvtől mámoros embertömeget. Minden ilyen forgószerkezet tövében 5—6 tagú „zenekar“ harsogta a „fülbemászó“, de éppen azért „talp alá való“ melódiákat. Sőt! . . . Sőtebb!! . . . Legsőtebb!!! . . . Mindeme zeneszó még kevésnek bizonyult. Legalább is ezt mutatatta az a tény, hogy az egyik ringispil még külön is szerződtetett egy fekete hangászt, akit a m. t. közönség sorában helyezett el. Kezében hegedűjét reszelte és úgy üvöltött a forgó apparátuson, mint az a bizonyos üvöltő dervis. Ha a mellette ülők nem hatottak volna rá meglehetős erővel a centripetális erő irányában, a centrifugális erő bizonyára a világürbe repítette volna. Így azonban nagy szerencsénkre megmaradhattunk ama nemes élvezetnél, hogy a ringispil minden egyes fordulatánál megcsodálhattuk villogó fogsorát, amely abban a veszedelemben forgott, hogy lúdtojás nagyságnyira tátott száján ki tálál bukni.

Azonban a centrifugalis erő miránk nagyobb erővel hatott, mint említett felebarátunkra, amennyiben egyszer csak az embertömeg legszélén találtuk magunkat. Megragadva az alkalmat legelőször is nagyot szívtunk a kevésbbé portelített levegőből, majd azt észlelvén, hogy a nap jelenleg már a vadnyugati prairiken mútogatja mosolygósabb ábrázatát, bennünket mindinkább cserbehagy, hazafelé vettük utunkat.

Utközben még volt szerencsénk élvezni egy „falusi csendéletet“ és amelyben az alakok, ha nem viselkedtek is föltétlenül csendesen, de a következőképen helyeztettek el: egy alak a föld porában volt elnyúlva, a többi pedig meglehetős igyekezettel kezelte, sőt lábalta is e „szenvedő alanyt.“

A hangulat azonban ettől eltekintve „igen emelkedett volt.“

Emlékezés este egy estére

Eged János, Eger

. . . Este van és bíborszínre festette az eget az Alkony.
Csend van. Alusznak a hangok, csak a tücsök hegedül
valahol a sötét éjszakában
és monoton, átható dalaival zavarja a csendet.
. . . Bent ülök szobámban. Szomorúan. Fájón. Egyedül
s eszembejut, hogy kicsit túl őszinte voltam.
Elmeséltem szépen, hogyha fáj az Élet, fáj, hogy élek,
hogy szeretem a magányt, a csendet,
kerülöm a lármát, a zajos helyeket,
hogy engem nem ért meg soha-soha senki.
Engem nem kérdeznek: mi fáj? mi van a lelkemben?
Mért ülök mindig egyedül, néma ajakkal otthon?
s mért tudok úgy gyűlölni, vagy szeretni, mint talán senki?
— S én talán kicsit — túl őszinte voltam.

. . . Most újból itt ülök borzasztó csendben.
Kísértetiesen ketyeg az óra a sötét falon.
Élet, Halál, Öröm, Bánat, Problémák jutnak az eszembe,
és nem tudom mért szeretnék a temetőbe menni.
Szeretnék átölelni egy fáradt kopott fejfát,
és szeretnék imádkozni az apám sírja mellett.
De az ég már tele van apró csillagokkal
s a Hold már nevet az ablakon,
menjünk inkább aludni szépen, hisz már késő van:
Jó északát!

A Lélek és én.

K. Szabó Tamás, Győr

Túl az éjféli csend sötétjén
Ketten virasztunk:
A Lélek és én.

Mormogó kútfők monoton zugása,
A vén széldokfák alatt hullámzik lopva,
Magasbaszökkenő hegyek tetején.

A völgyek ritmusát — néma kopjafa —
Szivembe vessük ketten:
A Lélek és én.

A tisztult magasból mi vigyázunk rátok
Testvérek, ha hömpölyög az ár,
Ha testet ölt az ősi átok,
Állunk a vártán mi ketten:
A Lélek és én.

És ha keletről titkos fények nyilaznak,
Testvérek, a tisztult hegy lejtőjén ria-
[dót fuvunk,
Leszállunk, áram leszünk
Fáradt tagodban testvér
Mi ketten:
A Lélek és én!

Havasi virág

Király Erzsébet, Sopron

A havasi pásztornak volt egy kis leánya „Lézike", ki velem egykoru lehetett. Akkoriban alig voltunk 13 évesek. Mi lenn laktunk a völgyben, mindjárt a fölvezető ut mentén. Lézike az édesapjával fenn a hegyen, fenyőfák között, egy csinos kis kunyhóban. Lézike ismerte minden zegét-zugát az erdőnek, hisz az volt az ő birodalma, hozzá volt nőve, mint harmat a virághoz, s mi boldogan harangoltunk egymással az üde, csillogó fenyők között s mindig rengeteg havasi virággal megrakodva tértünk haza. Volt egy kedves helyünk az erdőben, egy kis tisztás apró virágokkal, előtte emelkedett egy hatalmas hegycsúcs, oldalán kiálló sziklatömb, melyen rengeteg havasi gyopár fehérlett. Oly fenséges látványt nyujtott a kép, mi szinte megbűvölve néztük e szépséget. A következő nap már kora reggel kijöttünk. Megbeszéltük kis barátnőmmel, hogy az utolsó napot is fenn töltjük az ő birodalmában, mert úgy volt, hogy másnap elutazom. Gyönyörű napsugaras reggel volt. Hallgatagon némán mentünk egymás mellett. A távolból furulya hangját hozta felénk a szél. Hirtelen Lézikére pillantottam. Szeméből, mint két ragyogó gyöngy gördült ki két csillogó könnycsepp.

Lézi te sirsz? kérdezém. De egyszercsak azon vettük magunkat észre, hogy mindkettőnk szeméből záporként hullanak a könnyek. Kisvártatva megszólalt.

Igen, te elmész, zokogta, én meg itt maradok, hisz az én hazám ez, a kéklő hegyek, havasi virágok, csillogó fenyők mind, mind enyémek, itt kell maradnom őrizni őket. Szavai szenvedélye megijesztett, még soha nem láttam ilyennek az én kis barátnőmet.

De Lézikém, ne sirj, hiszen visszatérek ismét s szeliden megsimogattam szőke fürtjeit.

Visszatérsz.,. igen.., de vajjon itt találsz-e még? Majd hirtelen hozzátette: Ó igen, itt leszek, itt fogsz találni engem...

Én akkor nem tulajdonítottam a kitörésnek nagyobb jelentőséget, csak az tünt fel, hogy kis barátnőm szokatlanul csendes és szomorú. Azután elbucsuztunk egymástól. Fájó szivvel néztünk utoljára egymás szemébe, mintha e válás örökre szólna...

Másnap már robogott velem a vonat hazafelé, de a lelkem ott maradt fenn a csillogó havasokban, s mindig előttem lebegett egy könnyes kék szempár s ilyenkor majdnem sirva fakadtam.

Multak a napok egymás után, de semmi hír Lézikéről.

Már a második levelem maradt válasz nélkül, s azon gondolkoztam, mi lehet az oka ennek. Irtam a nénimnek, hogy nézzen utána, mi történt az én kis barátnőmmel. A válaszból megtudtam, hogy édesapját szerencsétlenség érte, de Lézikéről semmi hír...

Már csak pár nap választott el a vakációtól, mindent előre becsomagoltam, hogy minél előbb röpítsen a vonat a kis havasi faluba. Ujra a megszokott kedves képek, de hol lehet Lézike, szüntelen ez járt az eszemben mialatt odaérkeztem. Elhatároztam, hogy másnap keresésére indulok. Alig hogy megvirradt nekiindultam a havasoknak. Sorra tünedeztek fel az ismerős kis helyek, a csörgedező forrás, melynek kristályvizével hányszor oltottuk szomjunkat. A düledező kunyhócska most üresen elhagyatottan áll. Egyszer csak azt veszem észre, hogy bizony letértem a helyes útról, egy fűvel benőtt helyre értem, mely valamikor út lehetett, de most látszott, hogy már rég nem használták. Nem fordultam vissza, hanem most már csupán kíváncsiságból mentem tovább az elhagyott ösvényen. Az ágak ugyan megtéptek kissé, de ezzel nem törődve mentem tovább. Alig hogy kibujtam a sűrűből, ismerős táj tárult szemeim elé. A meredek sziklacsúcs méltóságteljes képpel, a kis tisztás tele virágokkal. Örömöm határtalan volt. Már éppen azon vottam, hogy kissé megpihenek, mikor egy kiálló feketeség ötlött szemembe. Közben megyek, hát látom, hogy egy kis kereszt s rajta e rövidke név „Lézike". Meglepetésemben felkiáltottam, Lézike, kis barátnőm! Öröm és fájdalommal vegyes érzelmek viharzottak lelkemben, Öröm, hogy megtaláltam, fájdalom, hogy ugyanakkor elvesztettem. Egyszerre megvilágosodtak előttem utolsó szavai: „Itt megtalálsz engem!" Szegény, kicsike kis havasi virág, igen megtaláltalak. Itt pihensz az örök szépség, zöld fenyők árnyában, halkan, lágyan füledbe susognak, emlékszel amit te annyira szerettél. Szerelmese voltál a havasi virágoknak, most azok boritják kicsi sirhantodat. Keservesen fölzokogtam. Letérdeltem. Ajkaim imát rebegtek s elnéztem hosszan, hosszan, hogy belevéssem szívembe és ne felejtsem soha e kicsi sirdombot.

Közben leszállt az est. Az éj szinte észrevétlenül teríté sötét fátyolát az égre.

A távozó napsugár búcsút intett a láthatárnak. Eszembe jutott egy dal, amit kis barátnőm szokott énekelni:

Csillogó havasi táj,
Ez az én hazám.
Zöldelő fenyvesek
Mosolyognak reám.

Ha susognak megértem én,
Itt akarok meghalni
Az erdők lágy ölén.

S beteljesedett. A kis havasi virág aludni tért. A büszke hegyóriás s a susogó fenyvesek őrködnek nyugodt álmai felett...

Hárfa-pengetés

Kovács Julianna, Budapest Salvátor-intézet.

A vén hárfán
Új danát pengettem,
Vígat, mely szivemből fakadt!

De jött a bánat fellege,
A hárfa húrja sirt;
A szívem is sajgott bele...

A vén hárfát letettem.
Ne sirjon lelkem!...
De ím...
A szívem még jobban vérzett...
S én újból csak elővettem,
Zokogtam, sírtam vele:
A vén hárfa vigasztalt...
És most már kacagok, nevetek!

Az Isteni kohóból vagyok egy szikra...

Skrinyár Anna, Dombovár

Az Isteni kohóból vagyok egy szikra;
Csak nemrég hulltam ki e fekete sikra.
Pillanatnyi fényem aranyait szórta,
Körülöttem levő sokezer titokra.

De hűs szél jött a végzet kegyetlen utján,
S a halál csókját érzé hamvadó orcám.
Aztán csak röpke pillanatok jöttek még,
És elvitt örökre egy titkos „semmiség."

S az Isteni kohó tovább izzik, izzik,
Ki tudja, hogy mióta, ki tudja meddig?!

Róma égése

Mucsi József, Szeged

He... he, he..! Róma ég?!
Oh irgalmas ég!

Mindenütt meggyujtottátok?
És ajkukon nem volt átok.

Most már elzenghetem dicshimnu-
[szom!
Oh jaj! Agyongyötör a kin, a szomj.

Ezért úgy is a kereszténység fizet!?
Szomjuhozom! Egy csepp ivóvizet!

Himnusz: Az istenek oly kegyesek
[voltak...
Jézus! Te ki a kereszted hordtad...

Megengedték e szőrnyű játékot. He,
[he, he...
Tekints a szenvedő, máglyás, ifju né-
[pedre!

Segítsetek nékem továbbra is győzni,
Ne engedj minket a máglyához kötöz-
[ni...,
Hogy az új vallást könnyen eltiporhas-
[sam,
Szörnyű kínok! Meghalunk mindjárt,
[lassan, lassan.

S Róma felett ragyogjon a szűztelen
[pogány ég!
S a szurokban sok ezer vértanu keresz.
[tény ég.

Majdnem vőlegény lettem!

Bolla Szilveszter, Szeged

Ma voltam először, mint V. éves a gyakorló iskolában. Pompás dolgom volt! Mindjárt a harmadik órán magához hívott a tanár úr: Vigye ki kedves testvér a kicsinyeket és játszon velük!

Nagyot dobbant a szívem, meghallgattam a tanár úr további rövid figyelmeztetését, s aztán kivezettem a csillogószemü, eleven csöppségeket, akik már alig várták, hogy indulhassunk. Szemük tágranyitva tapadt reám és szép csendben odamentünk, ahol jó hüvös helyet találtunk. De micsoda menet volt az! Csak úgy néztek rám az ujdonsült elsőévesek! S bizony, megvallom, egy kicsit büszke is voltam, mintha minden pedagógiai tudás a kisujjamban volna.

Az elején szépen is ment a dolog. „Kinn a bárány, benn a farkas"-t játszottunk. De milyen örömmel! Hogy védték a báránykákat! szinte sajnáltam, hogy farkas is van a játékban. Hisz' ezek mind olyan kis örvendező bárányok!

Egyszer aztán, amikor mindenki volt vagy farkas, vagy bárány, mindenki pihenni akart. Mit játszunk tovább? A kis csapat majdnem minden tagja mást akart. A fiúk kiszorítót, a kislányok pedig csem-csemgyűrűt. Nem tudtunk megegyezni.

Végre az egyik kislány elébevágott a vitának. Mintha a föld alól termett volna, elém állt: Tudja mit játszunk?

— Mit? kérdeztem szinte megszeppenve.

— Mit? Hát hoppon-maradt vőlegényt!

Hoppon-maradt vőlegényt? . . . Már sokféle játékot hallottam: cica-macát, ollóst, sántikálóst, cigányasszonyt, meg mindenfélét, de ilyen modern soh' sehallott játékot . . .

De nem sokáig gondolkozhattam, hogy miféle csudabogár ez a cifranevü valami, mert az erélyes csöppség szinte parancsolólag rámszólt:

— Akar-e játszani?

No, erre már igazán befellegzett minden pedagógiámnak. Mint egy médium álltam a merész ajánlkozó előtt. Ellenkezni próbáltam, hogy én ezt a játékot nem ismerem, még ilyet sohasem játszottam.

— Az nem baj!- pergett tovább a kicsi nyelve. Csak akar-e? Lehet ám vőlegény is! Mi akar lenni: fiú, vagy lány?

Erre már igazán kavargott körülöttem a világ. Vőlegény is lehetek, meg hoppon is maradok . . . meg, hogy fiú akarok-e lenni, vagy lány? . . . Jaj! „jutott eszembe számtalan szebbnél szebb gondolat." Az is, hogy a kislányok közé ál-

lok, hisz' ugyis kevesen vannak és biztosra vettem, hogy a fiúk közül senki se' fog lánynak jelentkezni. Már majdnem választottam, amikor hopp! eszembe jutott más is: jobb lesz fiúnak maradni, mert ha a lányok közé állok, még megeshetik, hogy „tisztelendő nővér"-nek szólítanak. (Eddig úgy se tudták, minek szólítsanak).

— Fiú! — mondtam zavartan, kurtán. S magamban örültem, hogy végre tisztázódik a helyzetem. Reverendában is a fiúk pártján (pedig a kislánykák jobban mellém húzódtak, valami apácaszerüt találtak bennem), vőlegény is lehetek! Nohát erre soha életemben nem számítottam.

Amikor a kis rendező látta, hogy kötélnek álltam, a többieket meg se kérdezte, hanem harsány hangon két részre osztotta a megszeppent gyerekeket. De aztán mindnyájan mosolygós arccal vártuk, hogy mi lesz.

Brrr. . . éppen megszólalt a csengő. Erre a mi kis lakodalom (vagy miféle) rendezőnk úgy elszaladt, hogy szinte csak az iskola ajtajában érte utol tekintetünk. Bizonyára maradék uzsonnája juthatott ily hirtelen az eszébe.

Egy pár pillanatig néztünk egymásra. Én se lettem vőlegény, a többiek közül se senki, de legalább vígasztalásul mindnyájan hoppon maradtunk!

Ó Hold . . .

Gaál Emil, Eger

Hivott az éj, és én mentem,
— — — — — — — — —
Enyhekék ég, rezgő holdsugár.
Állok merőn, s egyedül,
Fáradt tagom zsibong, s belül
Bús óriásként kergető vágyak
S pille remények.

Szememben tűz ég, lángoló tűz,
Vágy ül meg, óriás vágy a messzeség
Után, hol az enyhekék ég
A Hold, a fehér Hold tanyája
S ott lakik ő,

Kerek szemmel nézek.
Nézem a Holdat, — mint bámész kis-
[gyerek,
Ó Hold! fényesarcu tündérlány!
Látadra nyugszik bús szívem:
De fáj, nagyon fáj mint osonsz,
S egyedül hagysz, de nálam,
Mélyen ott bent
Csituló vágyam!

Évek csodái

Kóth Ilona, Debrecen

A napsugár sápadt fénye
Bágyadtan öleli át a földet.
Tünődő emberszemek
Valami letünt, szebb után keresnek...
Száraz gallyakról hullanak egyre
A kifakult, fáradt levelek...
Szelek szárnyán ingó árnyék suhan...
Ősz van.

Csillagos éj. Szikrázva hull a hó
És befödi a fázó ágakat
És megsimitja az alvó házakat,
Hogy ne fájjon úgy a tél.
Csak hullj is lassan te áldott fehér hó,
Hadd érjen az Élet ott a föld alatt...
És hozz a szivünkbe megelégedést
Te csendes, békés, öreg Télapó!

Tavasz! Az élet új erőre kap.
Új rügy fakad a kemény ágakon
S csodálkozva bámul nagy kék sze-
[mén
Az ibolya az éltető napon.
S míg vágyteli szívek örömzenéje
Dalra hangolgat ifju lelkeket,
A föld, a fa és a melengető napfény
Egy titokzatos csodát rejteget.

Tüzelő napfény perzselő lángja
Égeti az edzett acélkarokat.
Kasza cseng... sarló villan,..
Szúrós buzaszálak sebzik a tenyeret.
Hajladozó emberkezek ölelik maguk-
[hoz mohón
A várva-vártat, a kenyeret...
És nem tudnak elfáradni a tikkasztó
[napon,
Mert oly jó, oly édesen puha, hogy felér
Gazdagok földjével, királyi palotával
A mindennap kért illatos kenyér...

Hát még mindig létezik, ki nem látott
[csodát?
Még van mindig ember, ki oly nagynak
[képzeli magát
Hogy nála nem létezik nagyobb: az
[Isten?
S nem látja, — mert olyan kicsi —,
Hogy nem fél az Isten
Ember kritikától mitsem.
Csak intéz... Esőt, napfényt, kenye-
[ret küld
Millókon át
És tartogat számunkra egy érthetetlen,
Ujabb, nagy csodát.

Vadvirág

Hlavács Mária, Debrecen

Ma ismét kinyílt egy kis kék szarkaláb
a kertünk szélén, a zöld fű között.
Oly pajkos-vidáman nevetett a napba
s mikor arra mentem, még rám is köszöntött.

Én is üdvözöltem: „Szervusz testvér, mondtam,
úgye jó fürödni meleg napsugárban?
S látni ezt a teljes, gyönyörű világot?"
S lehajoltam, megcsókoltam a kicsi virágot.

Ó, én köszönök minden vadvirágnak,
kis gyermekláncfűnek, útmenti fűszálnak.
Nekem testvérem minden kis szarkaláb,
hisz én sem vagyok más, mint csak vadvirág!

Szerkesztői üzenetek

A tizedik évfolyam jubileumi számában hálás szívvel üdvözlök mindenkit, akinek valami köze csak van Lapunkhoz. Üdvözlöm az alapítókat, üdvözlöm mindazokat, kik Lapunkba irtak, azt terjesztették, olvasták vagy bármikép pártfogolták. Szives üdvözlet azoknak is, kik most először veszik kezükbe Lapunkat. Szeressék a Lapot és legyenek barátai. A régi bajtársak pedig legyenek hozzá hűek.

Lapunk előfizetése egy évre 2 pengő. Egyes szám ára 20 fillér, a kettős számé 40 fillér. Ha egy cimre legalább 50 példányt rendelnek, akkor az egész évi előfizetés 1'80 P, egyes szám 18 fillér.

Jelvény kapható, 40 fillér darabja. Jelvényt csak a pénz előzetes beküldése után küldhetünk. Ettől még kivételképpen sem térünk el.

Beküldött munkáitokat a papirnak csak **egyik** oldalára irjátok. Ha valaki több munkát küld be, akkor **minden** egyes munkájára, **minden** verséhez, — a cim alá — okvetlen irja rá nevét és osztályát is. Kéziratok megőrzésére és visszaküldésére semmi szin alatt sem vállalkozunk. Olvasható irást kérünk.

Kérünk minél több munkát. Prózát is, necsak verset. Üres a szerkesztőség ládája! Ne féljetek nem kerül minden a papir kosárba! Aki mer, az nyer!

M. H. Eger. Leveledet mindig várjuk! Munkánkba mindig beleszólhatsz! Nem vesszük rossz néven. Sőt! Ami pedig azt a témát illeti, láthatod, ha megfelelő módon tárgyalják, mindig jön. Várjuk munkáidat! **A magyar falu...** Kissé erősek megállapitásaid. Légy eredetibb gondolataid kifejezésében. Ez még nem üti meg a mértéket. Ily irányú munkákra nagy szükségünk volna, Irj. **K. J. Félegyháza.** Olvasd a M. H-nak irt üzenetet: köszönjük szives fáradozásodat. Munkákat is küldjetek! A lapot tartalmasabbá Ti tehetitek! A 45 lapot küldjük. **M. J. Pécs.** Kérdéseidre itt a felelet. 1. Az első szám itt van. 2. Az előfizetést lehetőleg előre fizessétek. Ugy is jó lesz, ha havonkint a lap megérkezése után küldditek a pénzt. 3. Csekkszám 54.796. A lap árát fenn jeleztük. Munkádat előre is hálásan köszönjük! A 44 lap megy. **L. Gy. Budapest.** Köszönjük fáradozásod! Minden kérdésedre találsz választ a szerk. üzenetekben! A jelvénynél nem tudunk engedni az árból. Ahogy kapjuk ugy adjuk. Csak a portót számitjuk fel. **D. V. Győr.** Csekken fizesd a lapot. Többi kérdésedre választ találsz a szerkesztői üzenetekben. **K. L. Esztergom.** Csak tűs jelvényünk

van. Lapot küldtünk a kért számban. Köszönet! **Z. M. Kalocsa.** Miután 50 lapot kérsz, ára 18 fillér számonkint. Csekklapon fizesd be! Üdvözlet! **P. E. Sopron.** A kért lap és jelvény megy. Szives üdzözlet! **P. K. Kisvárda.** Lap megy. Üdv. **E. I. Eger.** Munkásságodra számitunk! Üdv. **Poéta.** Küldj több verset! Ezekben van valami, de még nem közölhetők.

Kérünk benneteket, ne haragudjatok, ha nem válaszolunk mindjárt és levélben. Nekünk sem főfoglalkozásunk ez. Meg aztán, ha minden levélre levélben válaszolnának, nem győznénk bélyeggel. — Munkára fel! Halmozzatok el írásaitokkal!

Mindig csak dal

Pinkóczy Károly, Debrecen

A hajnalpírban kismadár
Dalolgat vigan: itt a nyár!

A nappal zörgő munkazaj:
Zenél a termő munka-dal.

Az esti csendben kis harang
Muzsikál lágyan: ging-galang.

Az éjszakában néma csend:
Egy új versemnek ríme cseng.

KÖNYVTÁR

KONYVTAR